

...Lift the oars from the water, let your arms rest, and your heart, and heart's little intelligence, and listen to me. There is life without love. It is not worth a bent penny, or a scuffed shoe...

Mary Oliver, "West Wind #2"

איך להיות לבד

סיפור אחד בשבוע מאת ארנה קזין

א. זכרי כי בניגוד לדעה הרווחת, דווקא הבדידות היא משאת הנפש הנשכחת. ושימי לב: הבדידות היא משאה שנשכחה, אבל היא גם יקירתה של הנפש. ובכל מקרה, היא רצויה, נכספת. וזכרי מה בָּלָז פֶּסֶקֶל אמר: "כל מצוקתו של אדם כולה נובעת מכך שאינו מסוגל לשבת בחדר שקט לבד". שבי בחדר השקט שלך לבד. הטלפון מצלצל. אל תזוזי. הישארי במקומך. הוא מצלצל שוב. התעלמי. גם אם ישוב ויצלצל שש פעמים ושבע ושמונה, הישארי לשבת. חכי שהשקט ישרור שוב והישארי במקומך. הפחד יעלה. הריק ישאב. החשכה תכביד. אבל את תחזיקי מעמד. חפשי בתוך את אשר אבד. אם תבקשי לחלץ עצמות, קומי, לכי אל המראה ומצאי בה פנים זרות. דעי שזו האשה שאת צריכה להכיר עכשיו, לאט ובהדרגה. בעדינות (זה לא יהיה נעים, האמיני לי).

ב. אל תשעי אל ריגושי הגוף. אל תתפתי לערגת העור אל העור, היד אל הבטן, האצבעות עמוק בתוך, הלשון בגרונוך. הירתעי. היבהלי. העדיפי לשמור מרחק. היא תתקרב אלייך – צעדי צעד לאחור. בקשי שתעזוב אותך במנוחה. הסבירי שאת צריכה זמן לעצמך. שכבי פרקדן ונגעי בעצמך. העדיפי תמיד את מגע אצבעותיך. הניחי שרק את מכירה את גופך. שכחי כליל את העונג שנגרם לך. או: זכרי כי זו אינה אלא הזיה. הצחוק, שהתגלגל מהמיטה אל השטיח ואל המקלחת, ונבלע שם בזרם הרוחש, וחזר בחיוך מטפטף, עטוף במגבת, הוא יציר דמיוןך (או סצנה שחוקה מסרט רע, לא משהו שאת מעריכה).

ג. הבחיני בחסרונות של הזולת. יש לה כאלה, לא יקשה עלייך לאתר אותם: היא צעירה מדי, נלהבת מדי. היא לא קשובה די הצורך לצער העולם. היא לא אוהבת את השירים שמדברים אליך. ("מרי אוליבר מתקתקה להבחיל", היא אומרת, ואפילו שורה כזאת - "הקשיבי לי; יש חיים בלי אהבה. הם לא שווים פרוטה שחוקה" – אינה נוגעת לה; היא אינה רואה מה הטעם להישאר רגע בסירה,

להשתהות, להניח את המשוטים על הדופן, להימנע מחתירה, היא חסרת מנוחה, היא כבר רוצה לחתור, לחתור, לחתור. (לחתור). היא שקועה בהבליה. היא מבקשת ממך להקשיב לה, אבל היא לא מקשיבה לעצמה. היא לא שומעת מה היא אומרת. היא אומרת: הכל בסדר, המשחק מתנהל בחדווה, אנחנו מעסיקות את עצמנו, הזמן עובר, אנחנו מתקדמות משלב לשלב, אנחנו מהמרות קטנות. כמעט שלא נופלות. לא מסתכנות יתר על המידה. רק אל-נא תשכחי לשחק לפי החוקים. אל תשברי לי את הלב ואני לא אשבור את שלך. את לא תתערבי בנשמה שלי ואני, בתמורה, לא אשחרר את שלך ולא אפיץ אותה לכל הרוחות והיא לא תתפוגג. בואי, נשחק ביחד, טוב?

ד. מדי פעם – וזו משימה לא נעימה אבל הכרחית – התאכזרי לנפש חיה. גרמי כאב, הסתאבי, וחזרי בריצה לחיק בדידותך הנקייה. לדוגמה: הילדה הזאת, שנושאת עיניה אלייך, ומבקשת ללמוד בך וממך את רזי התשוקה, הילדה האדמונית הזאת, שמחייכת אלייך בשמחה גלויה, נוטפת, עטופה, הפכי אותה על בטנה. שכבי עליה. נשקי את עורפה. נשקי את ישבנה. הכניסי יד בין הירכיים שלה והיכנסי בתוכה. החזיקי בשער ראשה. הכאיבי לה. חכי שתגנח. היאנחי איתה. הניחי לה להירדם, אבל העירי אותה באמצע הלילה. נניח, בשלוש לפנות-בוקר. נשקי אותה על העיניים ואמרי לה – את לא יכולה לישון כאן, מותק. לכי הביתה. אמרי לה: המונית כבר מחכה. למחרת, שבי לבד בחדר והתעלמי מצלצול הטלפון. גשי למראה.

ה. כמובן, את זאת לא צריך להזכיר לך: סלדי תמיד מגילויי חיבה. אל תלכי שבי אחר רגשות חמים. חיוכים מאוזן לאוזן הם הגרועים ביותר. פרחים על המפתן – משעממים. במיוחד צבעונים כתומים. היזהרי מפיתת היופי המאורגן. וכדי שלא תתפתי, לכי למשתלה. קני עציץ של ג'גוניה. זוהי, את מבחינה היטב, יפעתו של האמצע. הניחי אותה על שולחן הקפה במרפסת. התבונני בה מעת לעת. השקי אותה במשורה. זכרי כי מה שאת רואה הוא כל מה שיש. שום דבר טוב – או רע, או מפלצתי, או מהמם, או מעליב, או מעציב, או קרוע וסדוק ותלוש - לא יצמח מהבגוניה הזאת חוץ ממנה עצמה, וגם זאת במידה ידועה. גחכי לעצמך.

ו. כשאת מפהקת לבד בחדר, האם את מסתירה את פיך הפעור בכף ירךך? או שאת שואבת אוויר עמוק לתוכך באין מפריע, באין עידון? נסי להירגע. נסי לנשום עמוק. להתרווח בכורסה. מדי פעם שחררי את רצועת מחשבותייך והניחי להן להתרחק, להתרוצץ, מאליהן, משולחות, סקרניות, רעבות. אל תדאגי, הן יסתדרו שם בחוץ. אבל כמובן, אפשר שמחשבותייך דווקא ירוצו בכשכוש זנב, כמו לפקודתך, היישר אל המיטה של ליל אמש, היישר אל תמונת ידיה האוחזות, התופסות, המבקשות, ושפתיה המלאות, פצועות, ויתנפלו עליה כמוצאות עצם ריחנית, או גווייה מעוררת תיאבון רב. במקרה כזה, שרקי להן מיד, למחשבותייך הסוררות, קראי להן לשוב אלייך, מיד, "רגלי! ארצה!" – אל רביצת הבהייה הריקה.

ז. העלי בדמיוןך את הדברים היפים בעינייך, ושימי לב: כמעט אף-פעם הם אינם בני-אדם. עורבני תכול-כנף. בניין לבן רחב בולט אל הרחוב, כמו קרנף לבן שועט. אצבעות ידייך שלך. צווארה. הילד של השכנים. שושנת מים כחולה בבריכה ירוקה. ספינה ונהר עוברים בלב העיר ויוצאים ממנה לברי

שוב. תפוח ירוק. העיר שלך, אדומה, בערבו של יום שרבי. עצם הבריח שלה. קופסת התה הישנה, החבוטה. החלק בזרוע שלה שנפגש עם הכתף. העיניים שלה. הסיגריה הבוערת בשפתיה. החלק בירך שלה שנפגש עם הגוף. עורפה. אצבעות ידיך שלך. כפות רגליה. הריח שלה. השקט שלה. החבורות הכחולות. השריטות. סימני הנשיכה.

ח. היכנסי למיטה וכסי את גופך בשמיכה, עד מעל למצחך. הריחי אותה. זכרי כי תפסה כאן מקום. שלחי רגליים וידיים לצדדים. הרגישי את מוטת כנפיך. הצמידי כל תו בגופך לסדין הקריר. שמחי ועלזי במרחב הנטוש. התנחמי בדלת הטרוקה. עלצי. נגעי בעצמך. אהבי את אצבעותייך.

ט. עם רדת החשכה צאי מן הבית. הקפידי לא לדבר עם הבריות. לכי היישר אל הרחוב שלה היורד אל הים. עצרי על המדרכה מול דלת ביתה. אל תעזבי עד שלא תראי אותה בשגרתה הנינוחה. תעבור שעה. יעברו שעות. הנה, מי זו שבאה אליה? – גם אם אינה באה, את תביאי אותה, תעלי אותה בעיני רוחך - הדלת נפתחת. היא עומדת על המפתן. ניגשת אל האורחת. מניחה יד על מותנה. מנשקת אותה בשפתיה. הנשיקה נמשכת והולכת אבל את אינך הולכת. את נשאת לראותה עד שהיא נגמרת מאחורי דלת סגורה.

י. הישארי לעמוד מהעבר השני של הרחוב. אל תחצי אותו. אל תבואי אליה ואל תצלצלי בפעמון ואל תדפקי בדלת. אל תזוזי. אל תקימי צעקות ואל תקראי לה עד שהיא תפתח לך, חיוורת, רדומה ותשאל אותך מה את עושה. אל תדחפי אותה פנימה. אל תגידי שאת מצטערת. אל תבכי. אל תאבדי שליטה. אל תבקשי שתקשיב לך עד הסוף ותיתן לך להסביר. וזה ברור: אל תגידי שאת לא יכולה בלעדיה. חשוב מאוד: לא להתבלבל. לא להתחנן. לא לבקש הזדמנות שנייה. אל תגידי לה שאת מצטערת. על הצער אין לומר דבר.

י"א. המשיכי במורד הרחוב אל הים. לכי על החול. היכנסי אל המים. שטפי את עצמך כמו שאת. שכבי פרקדן. החולצה והמכנסיים כבדים. התחתונים צמודים. הניחי יד על החזה. ספרי פעימות. אחת שתיים שלוש ארבע חמש שש שבע שמונה תשע עשר. נשמי עמוק. התענגי על המלח. חשבי על הדברים היפים בעיניך. אצבעות ידיך. שושנת מים כחולה בבריכה ירוקה.

מתוך "פיקניק", בהוצאת הקיבוץ המאוחד 2006, בעריכת דנה אולמרט